

ἔτολμήσαμεν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα νὰ δραπεύσωμεν καὶ μᾶς συνέλαβον καὶ μᾶς ἔδεσαν χεῖρας καὶ πόδας καὶ μᾶς ἐξύλισαν ἀμφοτέρους. Πιστεύω δὲ, ὅτι, ἂν ὁ Μαυροθοδωρῆς τὸ ἐμάνθανε, θὰ μᾶς ἐφόνευε καὶ τοὺς δύο.»

Ὁ Ἑρρίκος ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπεν· «Ἐάν δὲν μὲ ὠμίσεις περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ ἡλίου καὶ ἂν δὲν ἐγνώριζον τίποτε περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ μὲ ἔμελε ποσῶς περὶ τούτου· ἀλλὰ τώρα σκέπτομαι πάντοτε πόσον λαμπρὸς εἶναι.»

Ἐνῶ δὲ ἡ Ἑλένη προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Ἑρρίκον, ἐξίππασθη ἀκούσασα τὴν δέξιαν φωνὴν τῆς γρηῃ Μαργαρίτας, κραζούσης·
(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΑΙΣ.

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδω παιδιὰ τινα, ὁ ὁποῖος διὰ μᾶς καλῆς του πράξεως μὲ συνεκίνησεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν γράφω περὶ αὐτοῦ ἡ καρδιά μου πληροῦται συμπαιθείας καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτόν. Ἐνῶ περιεπάτου ποτὲ εἰς μίαν τῶν ὁδῶν μεγάλης τινὸς πόλεως, εἶδον γέροντα τοφλὸν κατὰ τὸ φαινόμενον, νὰ βαδίζῃ μόνος ἀνευ τινὸς ἄλλου ὁ ὁποῖος νὰ τὸν ὀδηγῇ. Ἔβδαινε δὲ πολὺ ἀργά, ψηλαφῶν τὴν ὁδὸν διὰ τῆς βάρδου του.

«Πηγαίνει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ χεῖλος μέρος τοῦ πεζοδρομίου,» εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, «ἄπου κινδυνεύει νὰ πέσῃ· θαυμάζω δὲ πῶς κανεὶς δὲν κινεῖται νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν!»

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς παῖς, δεκατετραετῆς περίπου, ὁ ὁποῖος ἔπαιζεν ἐκεῖ πλησίον εἰς μίαν γωνίαν, ἀφῆκε τοὺς συντρόφους του, ἔτρεξε πρὸς τὸν γέροντα, περιέβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν βραχίονά του καὶ εἶπεν·

«Ἐπίτρεφόν μοι νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγώ.» Συγχρόνως τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄλλοι ἐστάθησαν καὶ παρετήρουν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ὀδήγησεν αὐτὸν νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον εἰς τὸ ὁμαλὸν μέρος τῆς ὁδοῦ. Μετὰ ταῦτα δ' ἔτρεξε πάλιν ὀπίσω εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ ἐπανέλαβε τὰ παιγνίδια του.

Τώρα, τὸ παιδίον τοῦτο ἐνόμισεν, ὅτι ἔκαμε καλὸν μόνον εἰς τὸν γέροντα, ἐνῶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἔκαμε τρία ἄλλα πρόσωπα εὐτυχῆ, καὶ τὸ κάλλιστον τοὺς ἐδίδαξε νὰ πράττουν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των. Τὰ τρία ἢ τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐστάθησαν νὰ παρατηρήσουν τὸ παιδίον, ἐπέστρεψαν μὲ συμπαιθεῖς μειδιᾶμα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ μὲ ἀπόφασιν νὰ μιμηθοῦν τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τοῦ παιδός. Πόσον θὰ ἐξεπλήσσετε ὁ παῖς ἐκεῖνος, ἂν ἡμεῖς οἱ τέσσαρες ἐπη-

γαίναμεν εἰς αὐτόν, νὰ τὸν συγχαρῶμεν καὶ τὸν εὐχαριστήσωμεν διὰ τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε! Τώρα λυποῦμαι πολὺ, διότι δὲν τὸ ἔπραξα, ἀλλ' ἔάν ποτε ἄλλοτε εὐρω εὐκαιρίαν νὰ εἶπω εἰς τινα τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μοι ἔκαμε, δὲν θὰ τὸ ἀμελήσω.

Ἀξιόλογος συνήθεια. Εἰς τὴν Νορβηγίαν ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ τῶν σιτηρῶν ἕκαστος γεωργὸς θέτει κατὰ μέρος εἰς τὴν ἀποθήκην του δεμάτιον σταχῶν καὶ ἐκεῖ μένει μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τὸ φέρουσι ἔξω καὶ τὸ δένουσι ἐπὶ στήλου ἐστημένου ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἀποθήκης. Τὸ πρῶτὸ δὲ δια τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ ἰδίως τὰ παιδιά σηκνόνται πολὺ ἐνωρὶς διὰ νὰ ἴδωσι τὰ στρουθία πετώντα ἐκ τῶν φωλεῶν των καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς τρώγοντα τὴν Χριστουγεννητικὴν ταύτην τροφήν, τὴν ὁποίαν οἱ ἐορτάζοντες τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ προητοίμασαν δι' αὐτά.

ONEIPON THE ΓΡΑΦΗΣ.

Β. ONEIPON ΤΟΥ ΛΑΒΑΝ.

Ὁ Ἰακώβ, ἀφοῦ εἶδε τὸ ὄνειρον, ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποῖο ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προλαβὸν φύλλον, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐφθασεν εἰς Χαρράν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ του καὶ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς του Λάβαν.

Ὁ Λάβαν εἶχε δύο θυγατέρας, Λεῖαν τὴν μεγαλύτεραν, καὶ Ραχήλ τὴν μικροτέραν. Ἡ καρδιά τοῦ Ἰακώβ προσεκολλήθη εἰς τὴν Ραχήλ, καὶ ἤθελε νὰ τὴν νυμφεῦθῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τότε συνήθεια ἦτο ἀντὶ νὰ παίρνουν οἱ γαμβροὶ προῖκα νὰ δίδουν, κατὰ τὴν κατάστασιν των, ὅσον συνεφώνουν, εἰς τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης, (τοιαύτη ὠραία συνήθεια ὑπῆρχε μέχρις ἐσχάτων καὶ εἰς τινα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπαύσατο) ἀπεφάσισε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν πατέρα της ὡς βοσκὸς τῶν προβάτων του ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη· ἀφοῦ δὲ ἀπέρασεν τὰ ἑπτὰ ἔτη ὁ Λάβαν τὸν ἠπάτησε καὶ, ἀντὶ τῆς Ραχήλ, τοῦ ἔδωκε τὴν Λεῖαν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰακώβ, ἐπειδὴ ἠγάπα πολὺ τὴν Ραχήλ, ἀπεφάσισε νὰ δουλεύσῃ ἄλλα ἑπτὰ, διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτήν.

Ἀφοῦ δὲ ἀπέρασεν καὶ αὐτὰ καὶ ἐνυμφεῦθη καὶ τὴν Ραχήλ καὶ ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα καὶ πολλὰ πρόβατα καὶ κτήνη ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του· ἀλλ' ὁ Λάβαν δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ὁ Θεὸς ὁμοῦς ἐφάνη ἐκ νέου εἰς αὐτόν καὶ τὸν εἶπε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Λάβαν, καὶ αὐτὸς θὰ τὸν ὑπερῆ-